

מסכת פרה

פרק יב

א. הָאֶזְזֵב הַקְּצֹר, מִסְפָּקוֹ בְּחִוּט וּבְכּוֹשׁ, וּטוֹבֵל וּמַעֲלָה, וְאוֹחֵז
בְּאֶזְזֵב וּמִזָּה. רַبִּי יְהוָדָה וּרַבִּי שְׁמֻעָן אָמַרִים, כִּי שְׁמַעְנִיהָ בְּאֶזְזֵב,
כִּי טְבִילָה בְּאֶזְזֵב:

ב. הָזָה, סְפָק מִן הַחוּט, סְפָק מִן הַכּוֹשׁ, סְפָק מִן הַגְּבֻעוֹל, הָזִיתוֹ
פְּסוֹלָה. הָזָה עַל שְׁנֵי כְּלִים, סְפָק עַל שְׁנֵי חַמֵּם הָזָה, סְפָק מִתְּבָרָר מִצָּה
עַלְיוֹ, הָזִיתוֹ פְּסוֹלָה. מִתְּחִטָּה שְׁהִיא נְתוּנָה עַל הַחֶרֶס, וְהָזָה עַלְיהָ, סְפָק
עַל הַמִּחְטָה הָזָה, סְפָק מִן הַחֶרֶס מִצָּה עַלְיהָ, הָזִיתוֹ פְּסוֹלָה. צְלׂוּחִית
שְׁפִיקָה צָר, טֹבֵל וּמַעֲלָה כְּדָרְכוֹ. רַבִּי יְהוָדָה אָמַר, הָזִיה רַאשְׁוֹנָה.
מֵי חַטָּאת שְׁבַת מַעַטָּו, טֹבֵל אָפְלוֹ רַאשִׁי גְּבֻעוֹלִין וּמִזָּה, וּבָלְבָד שְׁלָא
יִסְפֶּג. נְחַפְּכוּ לְהַזּוֹת לְפָנָיו וְהָזָה לְאַחֲרָיו, לְאַחֲרָיו וְהָזָה לְפָנָיו, הָזִיתוֹ
פְּסוֹלָה. לְפָנָיו, וְהָזָה עַל הַאֲזָדִין שְׁלַפָּנָיו, הָזִיתוֹ כִּשְׁרָה. מִזְינָן עַל
הָאָדָם מִדְעָתוֹ וּשְׁלָא מִדְעָתוֹ. מִזְינָן עַל הָאָדָם וּעַל הַכְּלִים, וְאַפְלוֹ הַזָּה:

מִאָה:

ג. נתקפינו להזות על דבר שהוא מקבל טמאה והזה על דבר שאינו מקבל טמאה, אם יש באזוב, לא ישנה. על דבר שאינו מקבל טמאה, והזה על דבר שמקבל טמאה, אם יש באזוב, ישנה. על האדם, והזה על הבהמה, אם יש באזוב, לא ישנה. על הבהמה, והזה על האדם, אם יש באזוב, ישנה. המים המנוטפים, כשרים.
לפייך הם מטמאין לשם מי חטאתי:

ד. המזה מחלון של רבים ונכנס למקדש ונמצא המים פסולים, פטור. מחלון של יחיד ונכנס למקדש ונמצא המים פסולים, חיב. אבל כהן גדול, בין מחלון של יחיד לבין מחלון של רבים, פטור, שאין כהן גדול חיב על ביאת המקדש. מפליקין כי לפניו חلون של רבים ודורים ולא גמצעין, מפני שאמרו, מי חטא תעשה מצותו, איןנו מטמאין:

ה. אוחז הוא הטהור בקדום הטהרא בכנפו, ומה עליו. אף על פי שיש עליו כדי הזיה, טהור. מה יהיה במים ויהיה בהם כדי הזיה. כדי שיטቢילראשי גבעולין וניה. רבבי יהוקה אומר, רואים אותם כאלו הן על אזוב של נחשת:

ו. המזה באזוב טמא, אם יש בו כביצה, המים פסולים, והזיה פסולה. אין בו כביצה, המים כשרים, והזיה פסולה. ומטמא את חברו, וחברו את חברו, אפילו הן מאה:

ג. הטעור להטאת שגטמאו ידיו, גטמא גופו, ומטמא את חברו, וחברו את חברו, אפלו הוא מאה:

ה. לגין של הטאת שגטמאו אחוריו, גטמא תוכו, ומטמא את חברו, וחברו את חברו, אפלו הוא מאה. הזוג והענבל, חبور. כוש של רובנו, לא יזה לא על הכוש ולא על הפיקה. ואם זהה, מזה. של פשפן, חبور. עור של עירסה שהוא מחבר לפיקות, חبور. הפלבו, איןו חبور לא לטמאה ולא לטהרה. כל ידות הכלים הקדוחות, חبور. רבבי יוחנן בן נורי אומר, אף החרוקות:

ט. הפלים שבקנף, והטאה של טרבל, וקרכנו של קליבה, וקרגני של יוזאי הרכבים, ושלשות המפתחות, ושלל הרכסים, והבגד שהוא תפור בכלאים, חبور לטמאה ואיןו חبور להטהרה:

י. כסוי מהם שהוא מחבר לשלהשלת, בית שמאי אומרים, חبور לטמאה ואיןו חبور להטהרה. בית היל אומרים, זהה על המהם, זהה הכספי. זהה על הכספי, לא זהה המהם. הכל קשרים להזות, חיון מטמות ואנדרוגינוס והאשה. ותינוק שאין בו דעת, האשה מסעדהו ומה, ואוחצת לו במים והוא טובל ומה. אםacha בידו, אפלו בשעת זהה, פסול:

יא. טבל את הַאֲזֹב בַּיּוֹם וְהַזָּה בַּיּוֹם, כִּשְׁר. בַּיּוֹם וְהַזָּה בְּלִילָה,
בְּלִילָה וְהַזָּה בַּיּוֹם, פֶּסְוֵל. אֲבָל הוּא עַצְמוֹ טוֹבֵל בְּלִילָה וְמַזָּה בַּיּוֹם,
שְׁאֵין מַזִּין עַד שְׂתִינָן הַחֶמֶת. וְכֵלָן שְׁעַשְׂוֹ מִשְׁעָלָה עַמּוֹד הַשְׁחָר,
כִּשְׁר: